

KULCSÁR FERENC

Önarckép, háttérben a huszadik századdal

Úgy pottyant R. C. a létbe, mint darázs a fortyogó szilvalekvárlébe: szárnyverdesve és repesve, pontosabban mint Pilátus a hitvalló hiszekegybe.
Atomeső szitált odakinn a virágot gyűjtő méhekre, a Golgotára, a völgyekre, s be akarták zabálni a világot az ezerfejű szörnyek, a Gulágok.
A hidegháború frizsiderében R. C. vacogott, miközben gyermekáldásra vártak a bombákat és harckocsikat vajúdo asszonyok. „Európa, kicsi ország, bomba vájta tölcsér két szemed, könnytelenül, kiszáradva mered a fegyverkező világmindenségbe, a síró holdra, a közömbös égre. Európa, Isten mostoha kliense, históriánk vérző páciense, fölötted s körötted kékség, fekete szívedben kétség örvénylik szakadatlan, mégis hazám, mégis halhatatlan” – írta R. C. normalizációs naplójába, az elközelgő történelmi szívrohamra várva.

Makacs volt R. C. s ihletett,
mint Bálám számara,
meg szomjazó is, akár a Szahara:
kétszázézer-billentyűs aranyorgonáján
játszadozott árván,
vagy kiállt a terekre pofozkodni a széllel,
s a zöld viharban együtt szállt
az öldöklő angyal énekével.
Füredőzött R. C. a kozmosz kardvirágszínében,
mustillatában az ősznek,
körötte múzsák kergetőztek,
nektárt ittak, ihletet nevettek:
kis zuga az Isten trónja volt –
verset írt az élő benne, s hegedült a holt.
Ám egy varjúfekete éjszaka
az elvakító jelen dzsungelében
vérszomjas vad ütötte fel fejét, s vastüdejével zihálva
földbe tiport minden vak reményt:
a föld morajló mélye pusztítást vajúdott,
s R. C. az ég szürrealizmusából
a pokol realizmusába jutott.
Mégis, mégis:
felemelte R. C.-t valaki, halk szavát ma is hallani,
s szemtől szembe állította Istennel,
a rettenetes Igennel és Nemmel.
E naptól kezdve R. C. sétálgat fel-alá,
 eget söprő jegenyefák gallyain hegedül,
s álmaiban néha a zúzmarás
csillagokig repül.
Ám többnyire csak hallgat, könyököl – a láncait csörgető
szabadsággal pöröl, panaszolgat Urának a magányról,
a zseniális és zsarnok halálról,
a terrorista mindenhatóságról.
S esténként, mikor elhervad
a vérvörös rózsza, a nap,
világra tárt ablakába állva
úgy érzi, a teremtésben egymagára maradt,
s az átölelő öröklétben szíve megszakad.